

LAURIS GUNDARS

B U R V J U A P L O K S

Luga.

Darbojošās personas:

MARKS

KLARKS

SIKELSĀ.

Teksta izmaiņas iespējamās vienīgi personāža dzimtes izmaiņas gadījumā.

Garš galds, krēsli. Galds lūst no ēdamām lietām, tomēr to izvēle nav visai plaša. Uzkrītošs ir vien pārspīlētais pārtikas daudzums. (Trīs maizes kukuļu vietā trīspadsmit, utt.) Pie galda ēd MARKS un KLARKS. Viņu manieres nav diez ko izsmalcinātas. (Turpmāk darbība piebārstīta ar neko nenozīmējošām komandām un teicieniem, kuri ir neiztrūkstoši jebkurā ēšanas rituālā (piem. “Padod..”, “nogriez..”, “uzsmērē...”, “nolaizi...”), un kuri tekstā atzīmēti netiks.

Marks. Tas nav jāņem galvā.

Klarks. Piekrītu. Tas ir sākums.

Marks. Mēsls.

Klarks. Mēsls!

Marks. Sūds.

Klarks. Tiešām!

Marks. Šķidrums un smirdīgs.

Klarks. Trāpīgi.

Marks. Sūdu torte, ko?!

Klarks. *(iesmejas)* Tiešām.

Marks. Sūdu torte, es saku! Tavs gājiens!.. Sūdu torte...

Klarks. Ar putukrējuma rozēm virsū!

Marks. Nav slikti!.. Un kapātām veca zirga olām...

Klarks. ...majonēzē!

Marks. Tas vairs neder.

Klarks. ...ar puvušu patisonu galā!

Marks. Kam galā?

Klarks. Nu, tam... es nezinu...

Marks. *(spējas domas varā)* Klausies! Pa vidu deviņdesmit centimetrus garš... Kā tu sauc to, kas man biksēs?!

Klarks. *(apjucis)* Vīrieša dzimumorgāns...

Marks. Tātad, pa vidu deviņdesmit centimetrus garš vīrieša dzimumorgāns! Tāds marcipāna steks!

Klarks. Par ko mēs runājam?..

Marks. Muskuļains, desmit centimetrus diametrā, ko?

Klarks. Es vairs neatceros, ko mēs apspriedām...

Marks. Un galā piena strūklaka!

Klarks. *(joprojām pūloties atcerēties)* Varbūt par darbu?..

Marks strauji apklust un atsāk ēšanu. Pauze.

Marks. *(pēkšņi)* Savas šaubas tomēr varēji paturēt vēlākam laikam!

Klarks. Tas tomēr būtu neloģiski, runāt par nezin ko...

Marks. Man loģikas pietika!..

Klarks. *(atvainodamies)* Es dažbrīd manu, ka palieku... kā lai pasaka...

Marks. ...nepieklājīgs.

Klarks. Piedod! Es tevi pārtraucu!

Marks. *(pēc brīža)* Ola...

Klarks. Kas "ola"?

Marks. Tu mani pārtrauci! "Ola"... vairāk es neko neatceros...

Klarks. *(vēloties palīdzēt)* Varbūt Lieldienu ola...

Marks. *(pēc laba brīža)* Ziemassvētku pauti! *(atsāk ēšanu)*.

Ienāk SIKELSĀ. Arī viņa sēžas pie galda un sāk ēst.

Marks. *(Sikelsā)* Pūslis tukšs?

Klarks. *(Sikelsā)* Labdien.

Sikelsā, itin kā nedzirdējusi, klusē.

Marks. *(Klarkam)* Es vienmēr saku: ir divas vietas, kur jānāk ar tukšu pūslī — galds un guļamistaba.

Sikelsā. *(pēc brīža vienaldzīgi)* Kur tad tev tagad ir guļamistaba?

Marks. *(smejas, Klarkam)* Tiešām, šobrīd man grūti pateikt. *(pēkšņi Sikelsā)* No atejas pa kreisi!!!

Sikelsā. *(tikpat lēnīgi)* Savā laikā iekārtojām no atejas pa labi.

Marks. Nu re! Pa kreisi, pa labi... bet tomēr no atejas! *(Sikelsā)* Un vai tad šitai istabai arī kāda vaina? Silts pietiekoši! Ko? Ko?! Ko?!!!

Sikelsā. Uzkūko!..

Marks. Ku–kū. Ku–kū. *(skaļi smejas)* Ku–kū! *(uzmundrinoši Klarkam)* Ku–kū...

Klarks. Ku–kū... *(arī smejas)*.

Sikelsā turpina ēst. Abi vīri pēc brīža nomierinās. Un atkal ēd.

Marks. Man tā pašam jaunībā gadījās. Pie galda iztecēju kā caura kule.

Klarks. Par ko tu runā?

Marks. Es tev teicu: pūslim jābūt tukšam. Divās vietās — pie galda un guļamistabā. *(padomājis)* Nu, vispār istabā. *(vēl padomājis)* Dārzā arī. Un šķūnītī. Un garāžā. Un vilcienā, un lidmašīnas atejā... *(Sikelsā)* Es kaut ko esmu piemirsis?

Sikelsā. *(tikpat vienaldzīgi)* Kūtī.

Marks. Jā! Kūtī arī. Vispār, redz, kā sanāk, visur jābūt tukšam pūslim. Es nebiju padomājis. Tā guļamistaba man no bērņības prātā. Bračiņš kāzu naktī iegāja guļamistabā ar pilnu pūslī. Kāpj līgaviņai virsū, bet pēkšņi krītas spiedienu, un šis turpat, viņai virsū, iztek. Pūslis prasa savu.

Klarks. (*domīgi*) Jā. Nelaime.

Marks. Tu domā, bračiņš deva šai gulēt?! Muti vaļā un “uz priekšu, Amerika!” (*smejas*).

Spiests smieties arī Klarks.

Sikelsā. (*pēc brīža, vienaldzīgi*) Brazīlija...

Marks. (*nedivdomīgi Žestikulēdams*) Uz priekšu, Puerto — turp, Riko — šurp! Puerto... Riko... Puerto...

Sikelsā. ... Andželosa... Tavs bračiņš apmīzies pat līdz gultai neticis. Spiedis viņu visu nakti plikai tirināties šim priekšā. Bet tā arī nav sacēlies. Ar pakaļu gandrīz nosmacējusi.

Marks. Ko nosmacējusi! Kas nosmacējusi! Tu klāt stāvēji?! Bet es stāvēju! Mēs ar bračiņu jau no rīta izurbām sienā caurumu, lai es varētu visu redzēt. Tieši tāpēc arī gaismu laukā neslēdza. Uzprasi vecajam! Es viņu arī paaicināju. (*Klarkam*) Viņai bračiņš lāga nepatīk. Garāmiedams vienmēr uzšauj pa pakaļu. (*smejas*) Parupji, tiesa...

Arī Klarks iesmejas, kamēr Sikelsā ne uz brīdi nav pārtraukusi ēšanu.

Sikelsā. Viņš no resnuma pat roku nevar pacelt. Acis taukiem aizaugušas. Manu pakaļu pat ieraudzīt nevar.

Marks. Liels, stiprs vīrietis... Bet kārnīe arī nav vārguļi! (*paņem tomātu (atkarībā gan no galda klājuma), sulai un sēkliņām sprāgstot pa gaisu saspiež to, smejas. Klarkam*) Nu! (*Klarks nesaprot, ko Marks no viņa vēlas*) Nu!.. (*Sikelsā*) Tikai mieru! Savējie viens otru nenodod!

Sikelsā, nepievērsdama vīriem ne mazāko uzmanību, joprojām ēd.

Marks. (*Klarkam*) Nu, ko gaidi!

Klarks. Es?.. Man arī?..

Marks. (*pikti čukst*) Tu esi vīrietis vai neesi?!

Klarks arī ņem tomātu un, miedzot acis, pūlas to saspiegt. Beidzot tomāts pušu.

Marks. (*Sikelsā*) Tā lūk! (*Klarkam*) Un šitā tu vari?! (*izsmērē saspiesto tomātu sev pa seju, smejas*).

Klarks spiests darīt to pašu.

Marks. (*Sikelsā*) Gandrīz vai sūdu krāsā, ko?! Nu, saki! Ir sūdu krāsā?

Sikelsā ēd un klusē. Marks ar noķēzītām, skūpstam izstieptām lūpām liecas viņai arvien tuvāk.

Marks. Ir sūdu krāsā? (*Sikelsā pūlas atkauties, bet pēc paskaļa cīkstiņa Marks tomēr uzspiež savas lūpas Sikelsā sejai. Klarkam*) Tagad tu!

Klarks. (*tēlotā neizpratnē*) Ko es? (*itin kā nejauši sāk piedurknē slaucīt seju*).

Marks. Tagad tu!

Klarks. Es? (*seja jau tīra*) Ak, es! Jā, protams! (*stiepj lūpas pret Sikelsā*).

Marks. (*strupi*) Stop! (*drūmi vēro Klarku, pauze*).

Klarks. Es pavisam tā nedomāju... Es nezināju, es jau biju notīrījies... (*pūlas smieties, tomēr Marks pikti klusē*).

Klusums. Visi atkal ķeras pie ēšanas.

Klarks. (*pēc laba brīža*) Es vakar biju... (*apklust, atkal ķeras pie ēšanas*).

Klusums. Marks skaļi čāpstina.

Klarks. (*pārspīlētā pacilātībā*) Šodien tāda diena... (*atkal noklust*).

Tāds pats klusums.

Klarks. Pagājušais gads gan...

Pauze.

Marks. (*pēkšņi, mīļi smaidot*) Tu gribi mums kaut ko pastāstīt?

Klarks. (*atviegloti*) Jā! Es gribu jūs kaut kā izklaidēt. Kaut kā iepriecināt. Tikai, godīgi sakot, nezinu, ko lai izstāstu. Nekā ievēribas cienīga.

Marks. Gadās. Gribi palīdzēšu?

Klarks. Jā, protams!

Marks. Mēs, piemēram... varētu atcerēties savu veco.

Klarks. Atkal nekas nesanāk. Viņš aizbrauca uz ārzemēm piems manas dzimšanas. Mani audzināja sievietes — mamma un krustmātīte...

Marks. Nu re! Krustmātīte! Tu mūs ļoti izklaidēsi un iepriecināsi, pastāstot, kāds tavai krustmātītei bija pakaļas apkārtmērs. (*Sikelsā*) Vai ne?!

Sikelsā. Kaut galvas...

Marks. Nē, pakaļas!

Klarks. (*izbrīnīti ķiķinot*) Es nezinu, nūdien nezinu. Viņa visu mūžu nostaigāja melnā, cieši piegulošā kleitā. Es nekad netiku redzējis viņas pakaļu.

Marks. Tad jau droši vien naktīs traki masturbēja.

Klarks. (*aizstāvot krustmātīti*) Nē! Viņai bija tik maigas rokas! Viņa man maziņam braucēja vēderu...

Marks. Vēderiņu...

Klarks. Vēderiņu...

Marks. Līdz daiktiņam un tad tip-top galotnītē augšā. Un atkal atpakaļ, ja?..

Klarks. Nē!

Marks. Cik tad gadiņi bija?.. Kad braucēja?..

Pauze.

Klarks. Seši...

Marks. (*Sikelsā*) O! Malacis! No skata i nepateiksi, vai ne?

Sikelsā pārstāj ēst, paskatās uz Klarku.

Klarks. (*pagalam sasārtis*) Nē, nē, tā nebija!..

Marks. (*smejas, Sikelsā*) Un “cieši pieguloša kleita”! Pats pirmais ko atcerējās!

Klarks. Nē taču!

Marks. Mazs, pūkains penulītis!.. (*Sikelsā*) Kas jums var būt gardāks, ko?!

Sikelsā. (*atsāk ēšanu*) Muļķis...

Klarks. (*apjucis*) Kāpēc?..

Marks. (*Sikelsā*) Liels — atkal nav labi! Par garu! (*Klarkam*) Nu!.. Ko tur liegties!.. Nu, es uzminēju?.. Kāpi krustmātītei virsū? (*pārķerdams joprojām mulso Klarka skatienu Sikelsā virzienā*) Ar to taču ir jālepojas! Sešu gadu vecumā!

Klarks. (*pēc smaga brīža*) Jā...

Marks. Oho-ho-o!!! Man ir oža! Uz pasaciņu stāstītājiem. Es jums cauri redzu! Sarcējiem un bālētājiem. (*spēji nopietns*) Klausies, kā sešos gados ir? Stāv, bet par īsu, ja?

Klarks. Es neatceros...

Marks. Muļķis! Būtu mani pasaucis!

Klarks. Es vēl tevi nepazinu.

Marks. Nepazini!.. Es runāju principā! Kā var aizmirst?! Es, piemēram, nekad neaizmirsīšu, piemēram... nu, piemēram... piemēram... nu, teiksim... piemēram...

Sikelsā. Tev pūslis nav pilns?

Marks. Atšujies!

Sikelsā. Tu pats liki atgādināt...

Marks. (*tausta vēdera lejasgalu*) Nē, vēl ciešami...

Sikelsā. (*Klarkam*) Un jums?

Marks. (*mēdīdamas*) Jums...

Klarks. (*loti pārsteigts un pagodināts, Sikelsā*) Paldies, jau labāk...

Marks. Ko?! Tu iztecēji! Pie galda...

Klarks. Nē! Es vēl neko nejūtu! Man nekā nav!... (*Sikelsā*) Vēlreiz, liels paldies.

Sikelsā. Āem par labu. (*atsāk ēšanu*)

Marks. Tu mani nebaidi, krustmātītes mīlulīt... (*miermīlīgi smejas, Sikelsā*) Tu saki — visi vienādi, pelēki, nav varoņu...

Klarks pagalam mulsi smej, Marka garastāvoklis ir manāmi uzlabojies. Ēšana turpinās.

Klarks. (*pēc brīža, Sikelsā*) Bet sakiēt lūdzu, kā nosaka pūšļa piepildītību?

Marks. Kā tad tu vēl neesi noslīcis paša mīzalos?!

Klarks. (*Markam*) Es iedomājos, ka varbūt ir kāda jauna, īpaša metode. (*Sikelsā*) Jūs par to tā rūpējaties.

Marks. (*viegli izmēdīdams*) Vai jūs... baronese... neatpogātu manu bikšu priekšu un neatvērtu mutīti?.. (*smejas*).

Sikelsā pat acu nepamirkšķina, kurpretim Klarks aizrijas un sāk klepot.

Marks. (*dauzīdams Klarkam pa muguru*) Nu, labi, neņem galvā! Kā nu kurš māc... (*Klarks joprojām klepo*) ood prātīgāk!..

Klarks. (*beidzot atguvis elpu, viegli aizvainots*) Var taču pasaulē kaut ko nezināt! (*Sikelsā*) Man, piemēram, ar pūslis nav bijis nekādu problēmu.

Sikelsā. (*nepaceļot acu*) Katram pūslis savādāks.

Klarks. Pareizi! Es pilnīgi piekrītu. Es, teiksim, varu noturēties kādas divas stundas. Teātra cēlienu jau nu droši līdz galam sēžu.

Marks. Tad jau nemaz negribas.

Klarks. Gribas, gribas! (*Sikelsā*) Bet, teiksim, es varu arī uzreiz, tikko sagribas, aiziet un notecināt.

Marks. Tad tā nav īsta sagribēšanās! Īstenībā, ja sagribas, tad ir jau par vēlu. Tad iztek.

Klarks. Man tā nekad nav bijis.

Marks. Nepiesauc nelaimi!

Klarks. (*Sikelsā*) Jūs piekrītat?

Marks. Ir viena droša metode kā noteikt gribēšanās tuvošanos. Māki tā: ļur-ļur-ļur... Kā ūdens tek no krāna. Ļur-ļur-ļur-ļur...

Klarks. Ļur-ļur-ļur-ļur...

Marks. Un ja pūslis uz to atsaucas — gaidi gribēšanu! Godīgi sakot, tad jau ir jāskrien.

Klarks. Ļur-ļur-ļur...

Marks. Nedaudz piešļupsti — ļur-ļur-ļur...

Klarks. Ļur-ļur-ļur-ļur...

Marks. (*pēkšņi*) Izbeidz! Pietiek!.. (*pūlas celties no galda*).

Klarks. (*būdam centīgs māceklis*) Varbūt šitā: ļura-ļura-ļura!

Marks. Muti ciet!!! (*beidzot pieceļas un prom*).

Klarks neizpratnē aplust. Pauze. Sikelsā, turpretim nebūt nav pārsteigta.

Klarks. (*Sikelsā*) Sagribējās, sagribējās, ja?! (*smejas*) Gandrīz nokavēja! (*smejas vēl gardāk, tomēr Sikelsā klusē, un Klarks spiests noklust*).

Sikelsā pieceļas, ņem grīdas lupatu un lien zem galda.

Klarks. (*pametot aci zem galda*) Nedaudz nokavēja, ja?.. (*viņa tuvumā šūpojas vien Sikelsā apetiēlīgā pēcpuse pāisos svārķelos. Klarks nevar to neievērot, viņš pat sāk līgoties tai līdzī*) Nedaudz nokavēja, ja?! (*pūlas iesmieties, tomēr Sikelsā nepievērš viņam uzmanību, pauze. Atvainodamies*) Es tiešām negribēju! Tas bija nejauši...

Bikses kārtodams, atgriežas Marks.

Marks. (*jautri, Klarkam*) Nu, kam bija taisnība?! (*ieraugot līkņājošās Sikelsā izspīlēto pēcpusi, sastingst, Klarkam*) Nevaru vienaldzīgi paiet garām.

Marks strauji laiž roku zem Sikelsā svārkiem. Viņa nebūt nespiedz un nepūlas tikt laukā no pagaldes. Sikelsā vien gari nokunkstas un sastingst. Svētlaimīgā Marka roka joprojām saimnieko zem Sikelsā svārkiem. Klarks no apjukuma ir gluži pārakmeņojies, tomēr liekas, ka šeit rit kāds tradicionāls rituāls.

Marks. *(izjusti, Klarkam)* Uzmini, cik pirkstus es esmu jau iebāzis...

Klarks. *(Sikelsā nepretošanās un klusēšanas iedrošināts, mulsi)* Trīs, varbūt...

Marks. *(tāpat)* Re, ko nozīmē no sešu gadu vecuma! Malacis...

Klarks. Es ne gluži...

Marks. Csst!... Un cik dziļi es esmu jau iekšā? Cik falangas?..

Sikelsā pēkšņi, gandrīz apgāzdamā Marku, raujas augšā.

Sikelsā. Tas jau nu ir ciniski!!!

Marks. *(pārsteigts)* Es nagus vakar apgriezu!

Sikelsā sakārto svārkus, apsēstas. Pauze.

Sikelsā. *(attaisnodamās)* Mums taču ir ciemiņš.

Klarks. Es atvainojos...

Marks. Ciemiņš arī ir cilvēks!

Klarks. Es negribēju... es tūlīt... *(ceļas, lai ietu).*

Sikelsā. *(lūdzoši, Klarkam)* Sēdies...

Marks. Sēdi!!! Tu arī domā, ka tas ir bezkaunīgi?!

Klarks. Jā... nē...

Marks. Tevī nekas pat nenodrebēja?!

Klarks. Nodrebēja...

Marks. *(Sikelsā)* Cilvēkam bija labi! Tu esi neviesmīlīga!

Sikelsā. *(Klarkam)* Sēdies!

Klarks. Viss ir vislabākajā kārtībā! Man ir labi! Man bija labi!

Marks. *(Sikelsā)* Nu, re!. Tagad man tavā vietā jāatvainojas.

Klarks. Nav par ko!

Marks. Kā nu nav!

Klarks. Nē, nu kā...

Marks. Kā nu nē! Man jāatvainojas! Ja gribi, mēs varam arī turpināt!

Sikelsā. *(lūdzoši, Markam)* Es atvainojos...

Marks. Uz pasūtījumu nevienam tavas atvainošanās nav vajadzīgas. Tas ir tāds viltots zaķis.

Klarks. *(Sikelsā)* Paldies, paldies! Viss bija un būs ļoti labi!.. *(apraujas)*

Marks. *(par Sikelsā)* Tas nebija no sirds.

Klarks. (*Sikelsā*) Es atvainojos... Es nekā vairs nesaprotu. Paldies... šorīt no rīta... rīt pēcpusdienā... vakar vakarā...

Marks. (*sēdina Klarku, glauda viņu*) Neņem galvā! Man pašam neērti... Es tev uzsmērēšu vienu maizi! Gribi? Nu, saki! Es uzsmērēšu, ja?!

Klarks. (*pēc brīža*) Paldies, es pats.

Marks. Ar šķiņķīti? Varbūt kārtaino? Ceptu gaļiņu pa vidu, zaļumiņi, rīvēts kamambers un vēša mēles šķēlīte! Ko? Nu, saskrēja taču siekalas mutē! Atzīsties! Saskrēja...

Klarks. (*piekāpīgāk*) Ar sieru, varbūt...

Marks. Jau labāk! Pasaki vēlreiz!

Klarks. Ar sieru.

Marks. Prieks klausīties! Labi, ka tu atnāci šodien! Nu, vēl drošāk!

Klarks. Ar sieru.

Marks. Nu re! nogriez kādu maizīti gribas, es uzsmērēšu!

Klarks nogriež šķēli.

Marks. (*aplūko to*) Nu vienreizēji! Tev gan ir nags! Gluda kā uzvirpota! (*Sikelsā*) Paskaties, vai nav meistarstiķis?!.. Pat smērēt vairs negribas. Bet kas solīts — solīts... Mani senči vienmēr ir bijuši viesmīlīgi... Pat savas sievas likuši viesiem apakšā.

Klarks. Tiešām?..

Marks. (*stingri*) Tas bija ļoti sen!

Klarks. Nē, es vienkārši brīnos.

Marks. Tagad ir pavisam savādāk.

Klarks. Jā, civilizācija.

Marks. Vai ne! (*šķelmīgi*) Tagad viņas bieži vien dara visu, kas ienāk prātā. Es guļu un klusēju. Bez balsstiesībām, teiksim tā. (*skaļi čukst*) Bet pavisam atklāti runājot, man pat labāk patīk būt apakšā...

Klarks. (*tāpat kā Marks*) Slinkumiņš...

Sikelsā iespurdzas. Šī atzinība mirkli spārno Klarku.

Klarks. Slinkumiņš. Jākustas, jākustas!..

Marks, kā nedzirdējis, tēlotā uzcītībā atkal ķeras pie ēšanas. Arī Sikelsā nesmejas Klarkam līdzī, tomēr ēst viņa uz brīdi ir pārtraukusi. Pauze.

Klarks. (*klusī*) Ārsti neiesaka apakšā... tāpēc es...

Marks. (*pēkšņi*) Šorīt no rīta bija pārmērīgs aukstums. Nebija solīts. Un rudens jau arī nav vēl tik vēls. Pēc tam gan ātri piesila. Gluži kā uz burvja mājienu izgaroja rāsas pilītes. Ne mazākās vēja pūsmas...

Sikelsā. (*tikpat pēkšņi un aizrautīgi*) Kaut gan vakara ziņās solīja kārtīgu dienvidziemeli astoņsimt metri sekundē un pavisam liegas un rēnas naktis. Temperatūrai bija jābūt no seši līdz trīsdesmit seši...

Marks. Beidz! Izbeidz! Beidz!!!

Klusums.

Klarks. (*ļoti uzmanīgi, Sikelsā*) Tiešām, dienvidziemelis nekādi nevar būt. Jūs būsiet pārklājusies... (*klusums joprojām*) Lai gan tas jau nav tik svarīgi... Varbūt dienvidrietumu?..

Tomēr neviens viņam neatbild pat pieklājības pēc. Klusums. Pēkšņi Klarks sadrebinās un ceļas no galda.

Klarks. (*Markam*) Man ļoti palīdzēja tas jūsu ļur-ļur-ļur... Ļur-ļur-ļur un atsaucas, tiešām! Atvainojiet, es uz mirkli... (*prom*).

Visu Klarka prombūtnes laiku Marks un Sikelsā ēd klusēdami. Klarkam atgriežoties, Marks sarosās.

Marks. (*skaļi*) Tu esi īsts sprinteris! Pods palika vesels?! Tādā ātrumā jābūt milzīgam spiedienam, ko?! (*smejas*) Mēs te tikko spriedām, ka nekas labāks par “ļur-ļur-ļur” vēl nav izdomāts.

Klarks. (*Sikelsā*) Jums taisnība!

Marks. (*ļoti spēji, Sikelsā*) Jums! JUMS! JUMS, baronese, taisnība! Pakaļa pirms ēšanas tiešām jāmazgā!..

Marks smejas nedabīgi pērkondimdoši. Arī Klarks pūlas smaidīt. Turpretim Sikelsā pat acu nepaceļ.

Marks. Turklāt slaukot, divieli nedrīkst laist pārāk dziļi! Baronese! Lai nesāktos klepus!..

Marks liecas arvien tuvāk Sikelsā, viņš raustās konvulsijās, kuras par smieklīgiem nosaukt grūti. Klarka smaidis sāk dzist.

Marks. Un lai nesāktu nākt atpakaļ! Bet mantu, baronese, zudumā laist nevar! Un to visu jums nāksies atkal apēst!..

Marka bļautīšanās kļūst arvien baisāka, tomēr Sikelsā ir pavisam mierīga. Klarks pēkšņi pielec kājās un sāk komiski cilāt rokas — viņš acīmredzot vēlas aizstāvēt Sikelsā.

Marks. Tie būs ne tikai tavi sūdi, ko tu stampāsi iekšā! Tu rīsi visu, ko es tev likšu! Tev tecēs gar mutes kaktiņiem!.. (*ļoti pēkšņi apklust, klusāk*) ...Pērkons sāk ducināt... (*zibenīgi prom*).

Klarks sastingst muļķīgi paceltām rokām. Klusums.

Klarks. Man jums jāpalīdz...

Klusums. Sikelsā atsāk ēst.

Klarks. Nē, nē, atvainojiet! Es saprotu, man deguns par garu. (*pūlas iesmieties. Klusums.*) Jums taisnība — ciemiņi traucē... tas ir, es gribēju teikt, viņu klātbūtne... vienvārdsakot, es piedāvāju uzskatīt, ka nekas nav noticis. Un nekas jau arī nav noticis. Nē, vēl labāk: es tikko esmu ienācis! Labdien, labdien... es apsēstos, ja atļausit, protams, es apsēdīšos...

Sikelsā ēd. Pauze.

Klarks. (*sēstas*) Labdien, labdien, šodien jau no paša rīta spīd saulīte!..

Sikelsā uz brīdi paveras Klarkā, ēd atkal. Pauze.

Klarks. (*pūlas smieties*) Tā taču iesākas jebkura viesošānās! Vienu reizi šī tēma iztrūka, nākamajā dienā Gvinejā sākās revolūcija!..

Tomēr joks ir neizdevies — Sikelsā klusē. Arī Klarks spiests ķerties pie ēšanas. Ilgs klusums.

Klarks. Pamatskolā mamma mani vadāja uz daiļslidošanu. Šodien es nožēloju, ka pametu. (*pauze*) No jaunajiem izgudrojumiem vienreizējs ir deltaplāns. Tā, pavisam klusi, un kā... sapnī. Es pavisam neciešu motorus un citādas smirdoņas. Laušanās, piemēram! Klasiskā laušanās, saucas. Ar sasvīdušām kājstarpēm, dzimumorgāniem, atvainojiet, viens otram ģīmī... (*pretīgumā noskurinās, pauze*) ... Ledus, turpretim... vizuļojošs noslēpums... templis, man likās. Es jau biju iemācījies... es jau varēju... ledus bija kā spogulis... es jau pilnīgi droši... nu kā tā figūra saucās!.. nu, šitā (*pielec kājās, rāda — rokas izplestas kā spārni, krūtis uz priekšu, labā kāja nostiepta aizmugurē*). Pēda jānostiepj, pēda... (*pūlas, kamdēļ gandrīz apgāžas*) Mēs bijām kādi divdesmit, un visi šitā rindiņā...

Sikelsā joprojām klusē, grūti noprast, vai viņa vispār mana Klarka pūliņus. Klusums.

Klarks. Jā, tas tiešām bija sen, un es jau neesmu liels runātājs... (*sēstas, pēc brīža*) Ko viņš teica par pērkona ducināšanu?..

Sikelsā. Caureja.

Pēkšņā, negaidītā Sikelsā ierunāšanās sabaida Klarku.

Klarks. Jūs esat neapbrīnināma! Atvainojiet, es lāga...

Sikelsā. (*tikpat lietišķi*) Caureja. Skrejamais.

Klarks. Bet kāpēc “pērkons”?..

Strauji uznāk Marks. Tūlīt pat metas pie Sikelsā, sāk skūpstīt viņas kājas, rokas, kaklu un seju, līdz nesaprotamā kārtā pats nonāk Sikelsā klēpī.

Marks. (*Sikelsā*) Nu kaut kas traks! Ko lai mēs darām? Varbūt nevajadzēja šodien ieturēt diētu, ko? Nu noteikti nevajadzēja. Kaut kas tāds kā aprīlī. (*apošņā pirkstus*) Nu pilnīgi kā aprīlī! (*Klarkam*) Paiet pusgads, un atkārtojas mats matā tas pats!

Klarks. Laba atmiņa...

Marks. (*vēlreiz apošņā pirkstus*) Kas nu ir, tas ir. Uz skaitļiem man nemaz nav atmiņas, bet tos jau man arī nevajag.

Klarks. Jā, daba katram šūpulī ieliek to, ko...

Marks. (*Sikelsā*) Nu, ko lai mēs darām? Tā plūst kā toreiz man vairs negribas! Man bail! (*Klarkam*) Gandrīz vai zarnas aizskrēja kanalizācijā. Labi vēl, ka tūplis no pakaļas nenotrūka! (*Sikelsā*) Nu, saki! (*atkal mežonīgi skūpstā Sikelsā seju, pēkšņi*) Re, dzirdi, atkal ducina. Dzirdi!..

Visi ieklausās pilnīgā klusumā. Pauze.

Sikelsā. Es sameklēšu saknīšu tinktūru.

Marks. Nē! (*raudulīgi*) Es neko nevaru paņemt mutē! Pat iedomāties nevaru!.. (*lepni*) Re, re, kā ducina!..

Klusums.

Klarks. Bet... es atvainojos, es neko nedzirdu...

Marks. Panāc tuvāk. (*Klarks paklausa*) Tūlīt, tūlīt būs!.. O! Vēlreiz! Nu, dzirdēji?!

Klarks. Nē...

Sikelsā klēpī sēdošais Marks ņer Klarku pie kakla un rauj viņa galvu klāt pie sava vēdera.

Marks. Nu, tagad dzirdi?! Negrābsties! Novāc rokas! (*Klarks ļoti neērtā stāvoklī paceļ rokas augšup*) O! Nu, bija?

Klarks. Ko?..

Marks. Bija?!

Klarks. (*neieciēti*) Jā, jā, bija...

Marks. (*atviegloti, Sikelsā*) Beidzot...

Klusums.

Marks. O! Tas bija grāviens, ko?!

Klarks. Klusāk!..

Marks. Ko?

Klarks. Klusāk, es nedzirdu!

Marks. (*smejas*) Malacis!

Klarks strauji, pārmetoši atliecas.

Marks. Piedod! Nu, nāc atpakaļ! (*maigi noliec Klarka galvu*) Viss būs labi!.. (*glauda Klarka matus*).

Klusums. Ļoti pēkšņi Marks sāk spirināties Sikelsā klēpī.

Marks. Prom! Prom!!! (*Klarks atlec kā apsvilinājies. Klarkam*) Vai tad tu nedzirdēji?! Pērkonu ķēniņš!!! (*beidzot tiek laukā no Sikelsā klēpja*) Ceļu, ceļu!.. (*prom*).

Klusums. Sikelsā atsāk knibināšanos ap ēdienu.

Klarks. (*šķelmīgi*) Tuk–tuk, tuk–tuk–tuk, tuk–tuk... (*Sikelsā paceļ acis. Klarks, spiežot roku pie sirds, skaļāk*) Tuk–tuk, tuk–tuk–tuk, tuk–tuk!..

Sikelsā Klarka izrīcības nav saprotamas.

Klarks. (*sēstas, skaļi un negaidīti droši*) Es uzdrošinos apgalvot, ka neesmu jums vienaldzīgs. Es esmu labs vērotājs.

Sikelsā izbrīnīta, tomēr klusē.

Klarks. Kaut vai par to pūslī!.. Nu, kad jūs man pajautājāt... Nu, atceraties?.. Nu, vispirms viņam, tad man... Nu, vai man arī nav sagribējies... Nu, rūpēties...

Sikelsā pārsteigums aug augumā.

Klarks. (*pārspīlēti skaļi un rosīgi*) Neliedzieties!.. jautājāt man?.. Kā ar pūslī!

Sikelsā. Visparastākā pieklājība...

Klarks. (*pašpārliecināti smejas*) Tuk–tuk, tuk–tuk–tuk!..

Sikelsā. Etiķetes prasības...

Klarks. Ieklausieties! Tuk–tuk, tuk–tuk–tuk, tuk–tuk... (*pēkšņi klusi, nopietni*) Tā ir jūsu sirds. Tuk–tuk, tuk–tuk–tuk... Un tā ir mana. Ieklausieties: tuk–tuk un tuk–tuk... (*Pauze.*)

Tas bija tik negaidīti, es par to pat sapņot nevarēju. Tas ir pats liktenis.

Pauze.

Sikelsā. Tāpēc tā spiedi savu ausi man pupā?..

Klarks. (*smejas*) Es nekādus pārkonus tik un tā nedzirdēju!

Sikelsā. Nemaz necenties?

Klarks. No sākuma ausi piemetu — klusums. Te pēkšņi dzirdu: tuk–tuk, tuk...

Sikelsā. Tātad es neesmu vienīgā, kas nedzird! (*parupji iesmejas, bet tikpat pēkšņi atkal apklust*).

Klarks. (*arvien aizrautīgāk*) Es no sākuma domāju, ka tā ir viņa sirds. Bet tur bija klusums. Pēc tam domāju, ka mana!.. Tuk–tuk, tas tiešām ir liktenīgi, tuk–tuk–tuk, tuk–tuk...

Uznāk Marks. Drūmi ķeras pie ēšanas, skaļi čāpstina. Gara pauze.

Klarks. (*beidzot, Markam*) Tas nu gan nav prātīgi...

Marks. (*nepārtraucot ēšanu*) Dziedi, dziedī tālāk!.. (*Klarks neizpratnē*) Ko tad tu te darīji? Rokas pa gaisu...

Klarks meklē Sikelsā palīdzību, turpretim viņa atkal vienaldzīgi gremo.

Klarks. Es... es atcerējos anekdoti. Vīrs nāk mājās, “tuk–tuk–tuk” pie durvīm...

Marks. (*tāpat*) Zinu. Sieva nevar atbildēt, mute aizņemta.

Klarks. Nē, nē! Sieva saka...

Marks. Zinu!

Klarks smejas, tomēr neviens viņam nepiebidrojas. Klusums.

Klarks. (*Markam*) Nu bet nevajag taču ēst!

Marks. (*ļoti pēkšņi agresīvi*) Tu vari iedomāties, kas notiks, kad tur paliks tukšs?! Vari?!

Klarks. Atvaino!..

Klusums.

Marks. (*ļoti pēkšņi*) Un vispār, ko jūs tik mierīgi sēžat?! Jums nav nekādas daļas! Cilvēks var pazaudēt barības vadu, bet jūs... Ko jūs sēžat?! (*Sikelsā*) Nu, ko tu lūri?! Bolies, blenz!!!

Sikelsā. (*pēkšņi, skaļi*) Man būtu ar pirkstu tev pakaļa jānoštopē?!

Klarks iespurdzas. Pauze.

Marks. (*klusī*) Tā...

Klarks. Piedod, bet...

Marks ceļas no galda un lēni, kūkumu uzmetis, dodas prom.

Marks. Tā jau ir cūcība... Nenāciet man pakaļ! (*prom*)

Klarks un Sikelsā sēž kā sēdējuši. Klusums.

Klarks. Nav jau labi... man tā iznāca...

Sikelsā iespurdzas, apsmejas arī pats Klarks.

Klarks. Tas nebija labi...

Pauze.

Sikelsā. (*pēkšņi*) Tev stāv?

Klarks. Jā, man tā... (*apraujas*).

Sikelsā. Vai tev stāv, es prasu.

Klarks. (*ārkārtīgi mulsi*) Es... man... negaidīti... elpa... Jā. (*pauze, ļoti pēkšņi*) Jūs nedomājiet! Es nebūt, man nebūt... Fizioloģiskā līmenī jau katrs var, bet tas nav galvenais. Nebūt. Tuk–tuk–tuk... Nebaidieties! Tas būtu lopiski no manas puses! Es nemaz tā nedomāju!..

Sikelsā klusē.

Klarks. Goda vārds! (*pielec kājās*) Varat pārbaudīt!..

Sikelsā. Bail nebūs?

Klarks mulsumā izmoka dažas nesakarīgas skaņas, tomēr varonīgi paliek stāvot.

Sikelsā. (*klusī, šķelmīgi*) Ciets kā krams?..

Klarks. (*ķeras pie biksēm*) Jau?.. (*sašauts sēstas*).

Sikelsā skanīgi un ilgi smejas.

Klarks. (*saņēmies*) Bet man nav tādu caureju...

Sikelsā smejas atkal.

Klarks. Goda vārds! Varbūt divas reizes mūžā es esmu skraidījis...

Uznāk Marks, nosēstas blakus Sikelsā, saņem viņas plaukstu un aizver acis.

Pauze.

Marks. (*raudulīgi*) Tas viss ir sūds, sūds, sūds, sūds...

Sikelsā. (*mierinoši*) Jā, jā, jā, jā, jā...

Marks. Izvarotu einuhu bars...

Sikelsā. Jā, jā, jā, jā...

Marks. Ak tu mana vecā pakaļa...

Sikelsā. Protams, jā, jā, jā, jā...

Marks pēkšņi atkal lec kājās un skrien prom.

Klarks. (*smejas, par Marku*) Meteors! Raķete! Tip–tip–tip, maziem solīšiem. Kājas saspiedis, lai nepasprūk! Kā teātrī!.. (*Sikelsā klusē, pauze*) Es bērniībā spēlēju, tur vienam bija tāda loma... (*Pauze.*) Man deva mīlētājus (*mulsi smejas*) Laba dzīve, vai ne!..

Tomēr Sikelsā, veroties nopakaļ Markam, joprojām klusē. Pauze.

Klarks. (*atvainodamies*) Es nepadomāju... Es saprotu. Tādā brīdī... Viņam ir ļoti smagi. Ļoti... Esmu jau arī sajutis pats uz savas ādas. Ļoti smagi. Atceros, kad man bija pirmo reizi...

Sikelsā. (*pēkšņi pārtrauc*) Ja tev būt, teiksim, suņalopa sīkais, kucēns... kā tu viņu saukātu?..

Klarks. (*pēc brīža*) Es?.. Kucēns... Bobis, varbūt...

Sikelsā. Nē, šitajos... mīlināmajos...

Klarks. (*mulsi min*) Mazais suņa... podziņa...

Sikelsā. (*iesmejas*) Jā, jā, vēl...

Klarks. (*mundrāk*) Bumbulītis... pūkulītis, kunkulītis maziņš...

Sikelsā. Vēl, vēl...

Klarks. Vēl... samta purnelis... ķepiņa... ū-ū-ū, negantnieks!

Sikelsā. Vēl...

Klarks. (*ceļas kājās, diņģējas ar neesošu kucēnu*) Nu–nu–nu–nu, kāds knislītis... ū–ū–ū, kas tas tāds... ai–ai–ai... re–re–re, kāds mīkstiņš...

Sikelsā vairs nesmejas, viņa paliek arvien drūmāka, vairs pat nevēro Klarka izdarības. Pēc brīža to pamana arī pats Klarks. Klusums. Klarks apsēstas.

Sikelsā. (*klusi*) Bija jau labi... (*Pauze.*) Saproti... es pati nesaprotu...

Klarks. Man nesanāca...

Sikelsā. Nē, saproti... ir krievu valoda un ir angļu valoda...

Pauze.

Klarks. (*ar cerību*) Angļu valodu es zinu tā švakāk...

Sikelsā. Nē, krievs ir krievs, krievs ir pieradis... krievs nav anglis, saproti?.. (*Klarks nesaprot*) Anglis ir anglis, anglis ir pieradis, anglis nav krievs, tagad saproti!?..

Klarks. (*nesaprotot*) Jā... (*Pauze.*) Man viens stāstīja, ka visiem esot valodas. Mušām arī. Augi runājot savā starpā...

Sikelsā. (*izmisusi*) Nē, saproti, anglis rīt nevar būt krievs. (*Pauze.*) Vai arī otrādi... es vairs pati nesaprotu...

Klarks. Es saprotu...

Pauze. Trīs reizes abi grib viens otram ko teikt, tomēr uzsāk sakāmo vienlaicīgi un reizē arī apraujas. Klusums.

Klarks. (*beidzot*) Es centīšos saprast...

Sikelsā. Tu vari pateikt “pakaļa”?

Klarks. Varu...

Sikelsā. Pasaki!

Klarks. (*pēc brīža*) Kāpēc?

Sikelsā. Tu mani rīt ienīdīsi.

Klarks. Es!? Nekad! Es... ķepiņa, podziņa...

Sikelsā. (*pārtraucot*) Pieņemsim, tu nāc no darba, es gaidu ar karstām vakariņām, tu mani ieraugi, piemēram... Tu saki: “Ak tu mana vecā pakaļa”. “Ak tu mana vecā pakaļa!”. Varēsi pateikt?

Klarks pārāk pārsteigts, lai atbildētu. Klusums.

Sikelsā. Nu, redzi... saproti?..

Klarks. (*laimīgi smaidot*) Protams, ka nē, protams!... Tādas cūcības, riebklības... Nekad!.. Jūs mani pārbaudījāt, ja?! Esmu izturējies?!.. Sakiet! (*nometas Sikelsā priekšā uz viena ceļa, viņa bezspēcīgi smejas*) Es negribu vairs vilcināties — es lūdzu jūsu roku! (*Pauze.*) Neskatoties uz apstākļiem, stāvokļiem... Es varēšu, es noteikti... (*Klusums. Klarks met nervozu skatienu virzienā, kurp aizgājis Marks. Šķelmīgi.*) Klusēšana — piekrišana...

Sikelsā. (*pēc brīža, vienaldzīgi, garām Klarkam*) Es tev teicu — anglis ir anglis...

Klarks. Bet es taču roku... savu... jūsu...

Sikelsā. (*pēkšņi, skaļi*) Nu tad pasaki man beidzot skaidri, kā nākas — “ak tu mana vecā pakaļa!”! Tu taču nevari! Ar tavu bālo roķeli tikai saullēktus mālēt un badā mirt! Tu taču nevari!

Klarks. Par ko jūs... kā jūs... es jūs...

Sikelsā. Mūs, jūs, sūdi būs... Un slienainas attaisnošanās!..

Klarks. (*piepūšas, izslejas*) Kāpēc?! Es varu! Es tūlīt pat!..

Sikelsā. Nu!

Klarks. Es varu! Man nekas... Lūdzu: “ak jūs mana...”...

Sikelsā sāk skaļi smieties, tad apklust un uzsāk izmisīgi ēst: viņai acīmredzot palicis ļoti Žēl sevis. Klarks uz abiem ceļiem.

Klarks. Ir jānotic... Ak tu mana... (*Sikelsā ieklausās*) Man tomēr liekas, ka tas nebūt nav rādītājs. Zem tankiem metas arī...

Sikelsā ir atsākusi savu neprātīgo ēšanu.

Klarks. ...ak tu mana... mana... (*Sikelsā sastingst*) ...mana... Pasaulē ir tik daudz skaista, mēs neesam neko redzējuši. Mums jāceļas un jāiet, un...

Sikelsā atkal sāk stampāt mutē pārtiku.

Klarks. (*sasparojas*) Ak tu mana... vecā pakaļa!..

Sikelsā sastingst. Klarks ir pārsteigts par paša teikto.

Klarks. Pakaļa... pakaļa... pakaļa...

Sikelsā smejas, tomēr pēc brīža viņas galva nokrīt uz galda, viņa sāk gaudot gluži kā suns. Asaru nav.

Klarks. (*attapies, pēc brīža*) Viss, viss, tagad viss ir kārtībā... (*Sikelsā nestāj kaukt*) Tā nevar, tā nevar... Es tūlīt sākšu raudāt, sākšu raudāt, es raudāšu...

Sikelsā apklust, tomēr galvu nepaceļ. Klarks ieskrien aizkulisēs, kurp aizgājis Marks, strauji atgriežas.

Klarks. (*ļoti darbīgi*) Labāk būtu, ja tu viņam pateiktu pati. Visu kā ir. Viņš tūlīt nāks! Jau ūdeni rauj... (*ceļ Sikelsā galvu, tā krīt atpakaļ, Klarks atkal ceļ, plīķē viņas vaigus*) Tas būs pareizāk, pavisam pareizi, tu saproti?.. Tā būs tava, tieši tava vēlēšanās, un viņam trumpju nav! Tev jāpasaka! Es tepat būšu!.. (*viņš ir spiests pieturēt Sikelsā ļengano galvu. Pauze.*) Tici man, es zinu, kas ir ziedu smarža, kas ir rīta migla... un daiļslidošana... Mīļā... (*atskan Marka soļi*) Gatavību! Viņš nāk!!! (*Kā cirkus mākslinieks atlaiž Sikelsā galvu. Tā nolīgojas, tomēr nekrīt. Klarks metas savā vietā. Pauze.*) Es esmu tik laimīgs, tik laimīgs, ka tu esi izlēmusi uzsākt jaunu dzīvi.

Pagalām noguris, bez virsbiksēm ienāk Marks. Klarks ķeras pie ēšanas.

Marks. (*pēc brīža, lēnīgi deklamē*) Tu varonīgi sviedrus lēji

Un uzveikt naidnieku tu spēji.

Tu, mūs moceklis,

Taram–pa–pā... uzvara... Nesanāk pēdējā rindiņa...

Klarks. (*skaļi, slēpdams satraukumu*) Nu uzvara rokā tev!

Pauze. Sikelsā joprojām veras tālumā un klusē.

Marks. Neder. Vajag atskaņu uz “moceklis” ... un kāpēc “rokā”?..

Klarks. Moceklis... motocikls... neder... receklis...

Marks. Nevietā.

Klarks. Preteklis... atkal nevietā... priekulis...

Marks. Tāda vārda nav.

Klarks. Izdomāju! Ir! Tu, mūsu moceklis,

Tev lielākais ir loceklis!.. (*apmierināti smejas*).

Marks. (*slinki iesmejas*) Nav slikti... (*Sikelsā*) Mats matā tāpat kā aprīlī...

Pauze.

Sikelsā. (*nemirkšķinot, lēni*) Es esmu izlēmusi sākt jaunu dzīvi... Rīta miglā, slidojot...

Pauze.

Marks. (*pēkšņi*) Jā, šogad sola bargu ziemu. Būšot ļoti vēls rudens, bet tad burtiski vienā dienā lapas palikšot dzeltenas, otrā — nokritīšot, trešā būšot jau mīnus sešpadsmit. Triju stundu laikā sakritīšot mēneša sniega norma. Iesaku būt gataviem aizdrīvēt logus...

Klarks. (*pēkšņi un skaļi pārtrauc*) Es jau iepriekš ievēroju, ka jūs bezkaunīgi pūlaties ignorēt tēmu, kura jums ir nepatīkama, neizdevīga! Jūs negribat dzirdēt! Sieviete runā... (*spiests aplūst, jo Marks smaida viņam tieši sejā*).

Marks. Kāds ēdis ar manu karoti, dzēris no manas krūzītes un gulējis manā gultiņā?..

Klarks. Kādā gultiņā! Kas gulējis! Kā jums nav kauna!..

Marks. (*Sikelsā*) Galva griežas?.. Nav joks pa trusīšu modei: Viens—divi—trīs un gatavs. Tu vēl elpo?

Klarks. Kādi trusīši?..

Marks. (*joprojām Sikelsā*) Ak tā, pavisam biju piemirsis! Viņš jūs nemitīgi saukāja par baronesi, raustīja savu bikšu priekšu un piedāvāja atvērt tev muti... Balss saites pagalam.

Klarks. (*Sikelsā*) Tas ir kliegzoši! To jau vairs nevar neredzēt!

Marks. (*mēdot*) Vai—vai—vai!..

Klarks. (*agresīvi*) Ai—ai—ai!!!

Marks. Oh—oh—oh...

Klarks. Ah—ah—ah!!!

Marks. A—a—a...

Klarks. (*pagalam spiedzīgi*) A—A—A!!!

Pauze.

Marks. (*omulīgi, Sikelsā*) Skandālists. Slimību maisā nenoslēpsi. Vairāk pierādījumi nav vajadzīgi?

Sikelsā klusē un veras tālumā.

Klarks. Smieklīgi... pierādījumi... slimība...

Marks. (*Sikelsā*) Tev ir desmit sekundes, lai no viņa atteiktos. Uzskatīsim, ka nekā nav bijis. (*abiem*) Jaungadā vēl kopā uzdancosim... polku.

Klarks. Polka! Letkiss! Tvists!.. Citi griezumi, citas vērtības! Migla rudenī, piemēram. Slidas... Desmit sekundes... Kaķiem jāsmejas!

Sikelsā joprojām klusē.

Marks. Labi, mēs tev palīdzēsim. *(Klarkam)* Skaiti līdz trīs!

Klarks. Pat netaisos!

Marks. *(skarbi)* Lai man olas nokrīt, ja es pēc “trīs” pats neaizvākos! *(Sikelsā)* Tava pēdējā iespēja!

Klarks. Skaiti ar divarpus!

Klarks. *(lēni)* Viens... divi...

Marks sāk skaļi krešļināt, tomēr Sikelsā pat aci nepamirkšķina.

Klarks. ...divi ar pusi...

Marks. *(Sikelsā)* Es klausos!!!

Klarks. Trīs!!! *(gavilēdams apskrien apkārt galdam).*

Marks. Skaiti tālāk! Un ar pusēm.

Klarks. *(tēlotās šausmās)* Tev olas nokritušas! *(smejas).*

Marks. *(Sikelsā)* Trīs ar pusi!

Klarks. Tev olas nokritušas! Tev olas nokritušas!

Marks. *(Sikelsā)* Viņam turklāt ir halucinācijas! Vai arī tu te kaut kur redzi olas? *(aplūko grīdu, skatās pagaldē).*

Klarks. *(spalgā, smalkā balsī)* Pats sev oliņas norāvu...

Marks. *(rausta apakšbikses)* Varbūt tev uzrādīt?!

Klaarks. *(tāpat)* Tukšu vietu...

Marks. *(draudīgi)* Es varu parādīt!..

Klarks. *(tāpat)* Vai–vai–vai...

Marks. Bail nebūs?!

Klarks. *(tāpat)* Uzmanību, gatavību...

Draudīga pauze. Marks ķeras pie apakšbikšu gumijas.

Sikelsā. *(tāpat kā iepriekš)* Es esmu izlēmusi sākt jaunu dzīvi... Zieda smaržu slidojot...

Vīrieši sastingst. Klusums.

Klarks. *(loti nopietni)* Un tagad bez jokiem... tie nav joki... joki ir jābeidz...

Marks pēkšņi metas pie Sikelsā, spēcīgi rausta viņu aiz rokas.

Marks. *(Sikelsā)* Murgi! Murgi! Murgi!..

Klarks ķeras pie otras Sikelsā rokas.

Klarks. *(Markam)* Sieviete! Sieviete!..

Vīrieši bez Žēlastības rausta Sikelsā, viņa nonāk visneiedomājamākās pozās. Te Sikelsā kājas ir pagaldē, te tās nozib vietā, kur tikko bezspēcīgi uz ļenganā kakla kuļājusies viņas galva.

Marks. Murgi! Murgi!..

Klarks. Sieviete!..

Visbeidzot Marks un Klarks nogurst. Sikelsā ķermenis guļ uz galda, pārtikas vidū. Vīrieši apsēstas un smagi elš.

Klarks. Murgi, murgi, murgi...

Marks. Sieviete, sieviete...

Klarks. Tfu! Kā papagailis... *(iesmejas)*.

Marks. Aritmija! Palūko... *(piespiež Klarka roku pie savas kreisās krūts)*.

Klarks. Kreisā plauša čerkst beidzamajā laikā. Re... *(ieklausās savā elpošanā)*.

Marks. Jāizlīdzina! Ieelpojām!..

Abi reizē ieelpo, izpūšot apsmejas. Drīz atgūst elpu.

Marks. *(omulīgi)* Nu, ko?!..

Klarks. *(tāpat kā Marks)* Ko nu?!

Marks. Nebūtu slikti kā viņsvētdien aiziet uz pludmali.

Klarks. Bumba palika mājās.

Marks. Ūēl.

Sikelsā pēkšņi sakustas, piepaceļ galvu.

Sikelsā. Kas te notiek?

Klusums.

Marks. *(pēkšņi)* Ahā-ā-ā-ā!!!...

Klarks. *(Sikelsā)* Es tevi aizstāvu! Turies!

Marks. Tad tik tālu gan!..

Sikelsā apsēstas uz galda, veras abos blakussēdošajos vīriešos.

Sikelsā. Murgi...

Marks. Skaidrs! Viņš tevi ir apdullinājis un, izmantojot tavu bezsamaņu, izņirgājies par tavu miesu. *(metas šķirstīt Sikelsā matus)* Galva sāp?

Klarks. *(dzēlīgi)* Trīs reizes ar pieri pret stenderi!

Marks. *(tausta Sikelsā pieri)* Rafinēti! Pat eksperts nepateiks!

Klarks. Interesanti gan, kā bezsamaņā var runāt par jaunu dzīvi?! Vai par slidām?..

Marks. *(Sikelsā)* Viņš tevi ir indējis! *(atver Sikelsā muti)* Apdedzinātas aukslējas! Žņaudzis?! *(aplūko Sikelsā kaklu, rauj vaļā viņas blūzi)* Spiedis?! Draudējis!!!

Sikelsā vairās no Marka rokām.

Marks. (*elpai aizraujoties*) Es sapratu, es sapratu! (*Klarkam*) Tu mani gribēji novākt! Piebēri ēdienam indi!

Klarks. Liela vajadzība!

Marks. (*Klarkam*) Tikai tu nebiji rēķinājies ar manu organismu, manu veselību. Tik vien kā sakairināji zarnu traktu. (*Sikelsā*) Tu saproti?!

Klarks. Vai tad sūdi beigušies, ka vairs neskrien?

Marks. (*Sikelsā*) Redzi! Viņš grib tikt no manis vaļā! Es tevi vienu neatstāšu!

Marks šauj galvu zem Sikelsā brunčiem, turpretim viņa negaidīti spēji atbrīvojas no Marka, pieceļas un pogā ciet blūzi. Marks aiztenterē kaktā. Pauze.

Sikelsā. (*klusī*) Pretīgi...

Klarks. (*uzvaroši, Markam*) Indētājs...

Pat nepaskatoties Klarka virzienā, Sikelsā apsēstas un sāk ilgi, ik pa brīdim garšojot, gatavot sev dzērienu.

Marks. (*nedroši, no kakta*) Man caureja, starp citu, pārgāja no šoka... es ļoti pārdzīvoju, un man pārgāja... Ne visi dzejnieki, varbūt runā skaļi, ka ir dzejnieki...

Klarks. Moceklis ar lielo loekli...

Pauze. Abi vīrieši vēro Sikelsā, kura joprojām klusē. Marks pienāk pie galda, arī apsēstas. Pēc brīža, lai justos brīvāk, sāk ēst.

Klarks. (*izsmējīgi*) Garšo?.. (*omulīgi, Sikelsā*) Kā senie domātāji teikuši: “*Ec hic pendulum de nostres kapik sirun*”... Es uzsmērēšu maizītes (*negaidot Sikelsā atbildi, ķeras pie darba*).

Marks. (*pēkšņi*) Maizītes, maizītes, maizītes... Ēdiens! Kurš mani padarījis lielu. No mazā baltgalvīša ar tauriņu ķeramo tīkliņu, īsām bikšelēm... (*strauji*) Man nospļauties, man nav bail kļūt sentimentālam! Banālam, ja gribiet! Ēsām bikšelēm saules apmirdzētā pļavā...

Klarks. (*joprojām smērējot maizītes, Sikelsā*) Oriģināli! Saules apmirdzētās bikšelēs ķert tauriņus! (*smejas*)

Sikelsā nepievērš uzmanību nevienam no vīriešiem.

Marks. (*ignorējot Klarku*) Pieaugušie vienmēr par mani brīnījās. Es nekad nemočīju noķertos lidonīšus, es tos nesēdināju uz adatu smailēm...

Klarks. (*smejas*) Uz kā tad?

Marks. ...es tos palaidu atkal brīvē...

Klarks. (*Sikelsā*) Vēl tikai būtu jāsameklē termoss. Un piknikā prom! Romantika. Nakts teltī!

Pauze. Katram savas domas.

Marks. No plaukstas izspurdzoša tauriņa plivināšanos man vienmēr gribējies saukt par deju...

Marks, dūdojot melodiju, sāk griezt vientulīgu, ne īpaši veiklu valsī. Viņš virpuļo arvien tuvāk Sikelsā. Klarks pēkšņi pielec kājās un, pūloties aizsegt Marku, uzsāk strauju klasisko rumbu. Marks apjūk tikai uz brīdi, tad atriebjas ar ugunīgu tvistu. Viņi abi cenšas nokļūt Sikelsā skatienu leņķī. Lai izkonkurētu Marku, Klarks uzsāk liegu, nevainojamu tango. Marks ir pagalam aizsies, viņš zaudē. Apsēstas. Klarks nevar vien beigt savu saldo uzvarētāja deju. Visbeidzot tango ir cauri, Klarks sastingst efektīgā pozā. Pauze.

Klarks. Nedzirdu aplausus!

Pauze. Sikelsā ļoti slinki plaukšķina.

Klarks. Paldies!

Sikelsā iedzerto kokteiļa malku nenorij, bet gan smalkā miglīnā iepūš to Markam sejā.

Marks. Jā, ļoti labi.

Sikelsā rīcības spārnots, Klarks uzsāk fantastisku, tomēr negaru sambu. Atkal fiksē pēdējo pozu. Pēkšņi Marks sāk skaļi aplaudēt.

Marks. *(Sikelsā, par Klarku)* Nemaz nepateiksi, vai ne! Gandrīz vai tauriņu karalis! Kāds gaišums un spēks! Kurš to varētu iedomāties, ka šis pats cilvēks sešu gadu vecumā ir piesmējis savu aukli?.. Bravo—o—o! Bis, bravo—o—o!..

Marks nestāj plaukšķināt. Pauze.

Klarks. *(mierīgi, Sikelsā)* Latīņamerikāņu gabalos kaut kas ir... tāds... nav jau polka.

Marks. *(joprojām aplaudējot)* Bravo—o—o! Liels aktieris — liela loma! Bravo—o—o, bravissimo—o—o!..

Klarks. *(Sikelsā)* Es iešu sameklēt termosu!

Marks. Bravo! Sešu gadu vecumā...

Klarks. *(pēkšņi)* Kādi pretīgi meli!!!

Marks. *(Sikelsā)* Maniaks! Var tikai minēt, ko viņš iecerējis darīt ar tevi! Zvērs! Personīgo krustmāti! Iedomājies: tāds mazs, puņķains puisēlis un “melna pieguloša kleita”...

Klarks. *(Markam)* Lieciet mierā krustmātīti!

Marks. Tāpat kā JĒS to darījāt?!

Klarks. Nekā tamlīdzīga nav bijis!

Marks. *(skaļi čukst)* Varbūt tev pat nestāv un nekad nav stāvējis?! *(nepatīkami smejas).*

Klarks plāta muti, nevarēdams atrast atbildi.

Klarks. *(visbeidzot, Sikelsā)* ... te trūkst vārdi!

Marks. Var jau uz aci! Velc bikses nost! (*Sikelsā*) Tu vispār esi pārbaudījusi? Varbūt viņš tiešām ir samelojies. Par izvaroto māmiņu...

Klarks. Krustmātīti!

Marks. Krustmātīti, es atvainojos! Nu, ko gaidi? Rauj nost! Droši vien ir ar ko lielīties!..

Klarks. (*pagalam sašutis, sargājot savu bikšu jostu*) Tā, visbeidzot, ir mana personīgā darīšana, vai man stāv, vai ne...

Marks. ...kurai radiniecei kāpju virsū, kurai ne...

Klarks. Nekā tamlīdzīga nav bijis! Nav bijis! Nekad!..

Pauze.

Marks. (*mierīgi, Sikelsā*) Mēs būtu pārklusājušies? Vai patiesi?! Abi divi!..

Klusums.

Marks. (*Klarkam*) Es tev varu ieteikt šādās situācijās uzsākt sarunu par laiku. Piemēram: pavasaris klauvē pie durvīm mums, tas atnācis ar saltām gaisa strāvām... (*nenoturējies sāk ķiķināt*).

Klarks. (*spēji*) Ticiet man, tas nekad nav noticis. Es pirmo reizi... krustmātīte jau bija mirusi... man bija divdesmit seši...

Marks. Oh! Seši — divdesmit seši...

Klarks. Es biju pilnīgi bez pieredzes... (*apraujas un pagalam sašļūk*).

Marks. Labi, labi, labi... (*Sikelsā*) Neskarsim vārīgās vietas, vai ne?

Klarks. Paldies.

Marks. Bet mēs taču nepārklusājāmies? Nenoliedzami...

Klarks. (*pēc brīža, Sikelsā*) Es to tā pateicu... man bija... es domāju...

Marks. Tajā brīdī tas bija jāpasaka, ja?

Klarks. (*atviegloti*) Jā! Tādā situācijā... es domāju...

Marks. ...ka mēs to vēlētos dzirdēt.

Klarks. Gluži pareizi. Tā sanāca. (*vārgi uzsmaida Sikelsā*).

Marks. Sev vistuvāko cilvēku...

Klarks. Tā sanāca...

Marks. (*Sikelsā*) Un kādas vēl viņam “sanāca”?

Klarks. (*Sikelsā*) Es jums neesmu melojis! Nekad! Neko!

Marks. (*smejas*) Jūs, baronese...

Klarks. (*metas Sikelsā priekšā uz ceļiem*) Es jums zvēru! Es tiešām mīlu daiļslidošanu!...

Marks. Un tauriņu ķeramο tīkliņu!

Klarks. Es esmu gatavs... es varu... Goda vārds!

Marks. Mēs tev ticam! Mēs tev ticam! (*smejas vēl gardāk*).

Arī uz Sikelsā lūpām dīvains smaidis. Klarks pie viņas kājām pārvēršas pavisam nožēlojamā nelaiimes čupiņā.

Marks. (*krustmātītes balsī*) Kāds mazs, mīļš izvirtis puisēniņš, kuram vēl spalviņas uz kulītes nedīgst, hi–hi–hi... (*vēl pasmejas, tad nomierinās*).

Klusums. Klarks nekustas. Sikelsā ar dzēriena malku aprasina nabagu.

Marks. Nu, ko, liksim viņam dzert mīzalus? Vai sūdus ēst?

Klarks. (*spēji pielec kājās, Sikelsā, par Marku*) Viņš ir izvirtulis, viņš!!! Paskaties! Virsbikses jau nost! Es zinu, viņš gribēja mūs abus izvarot! Viņš gribēja mūs te, te, te, te (*histēriski baksta visās iespējamās vietās, caur kurām šis izvarošanas akts, viņaprāt, varētu notikt*)!!! Mani — te, te, te un varbūt arī te!!! Noraus tik bikšeles un te, te un te! Varbūt pat nenoraus, un te, te, te, te... (*piekūst. Pauze.*).

Marks. Doma nav slikta.

Klarks. Jā! Tu jau esi gatavs, bikses jau nost!

Marks bez steigas aiziet kulisēs, atgriežas ar savām virsbiksēm rokās.

Marks. (*bez steigas velkot kājās bikses*) Es biju slimis. To mēs visi zinām.

Pauze.

Klarks. Attaisnojumus vienmēr var atrast! Īpaši bikšu novilkšanai.

Marks. (*lēni un decenti*) Es biju slimis.

Klarks. Tu melo!

Pauze.

Marks. (*cieši veroties Klarkā*) Ja nu vienīgi tu man biji piebēris caurejas zāles.

Klarks. Nē!

Marks. (*mierīgi*) Tu melo.

Klusums.

Klarks. Nē. Es esmu izlēmis, ka dzīves kļūdas ir labojamas, dzīves kļūda ir labojama, es vienu reizi mūžā...

Marks. (*pēkšņi, skaļi*) Un pat ja es melotu! Jā, es meloju! Un meloju, ka nemeloju! Un meloju, ka meloju! Un visi zina, ka es meloju! Un ka meloju, ka nemeloju, un meloju, ka meloju! (*Klusums. Klarks iztur Marka agresiju. Pēkšņi Marks, spalgi iekaucoties, krīt pie Sikelsā kājām*) Kāds es esmu cūka! Kuilis, vepris, orangutans! Gonokoks! Spiroheta!.. Bet tu jau zini, tu jau saproti (*skūpstā Sikelsā rokas*). Pati daba man liek būt tādām, un citāds es nevaru būt. (*atkal iekaucas*) Tu vienīgā zini un saproti, tikai tava dvēsele var mani saprast un Žēlot — neģēli no neģēļiem... (*šņukst, nespēdams vairs parunāt*).

Pauze.

Klarks. (*pūloties neizrādīt savu apjukumu*) Savām kļūdām, savai kļūdai jāskatās tieši acīs, acīs, acīs...

Marks. (*skūpstot Sikelsā rokas*) Es zinu, šis brīdis ir pienācis. Es tevi zaudēju.

Sikelsā klusē.

Klarks. (*Sikelsā*) Es esmu pārliecināts, ka kļūdas, kļūda ir labojama.

Marks. (*Sikelsā*) Šim brīdim bija jāpienāk, es to gaidīju.

Klarks. (*aizvien patētiskāk*) Godīgi dzīvot ir iespējams. Tagad es to zinu.

Marks. (*Sikelsā*) Viņš ir jauns un spēcīgs, godīgs un apskaidrots.

Klarks. Vēl stundu atpakaļ es biju zaļš un dumjš, bet šobrīd man nav palicis vairs nekas tumšs. Man ir, var teikt, sākušas ūsas dīgt.

Marks. (*Sikelsā*) Vai tiešām, mana dārgā, viņš vēl nekā nezina?

Klarks. Nu iepazīnu mīlestību, ugunis un grēka postu!

Marks. (*atkal skūpstot Sikelsā rokas*) Es zināju, ka tu esi labākā no visām. Tu nekad to nepateiktu! Nekad! Ļauj man to tavā vietā darīt. Un apsveikt jūs.

Klarks. Es to esmu izcīnījis, izsāpējis!

Marks. Ak!.. (*rauļas kājās, ar varu nosēdina Klarku cieši blakus Sikelsā, pats nostājas viņiem aiz muguras. Pauze.*) Manī ir pārliecība, ka manu pirkstu, mēles un dažreiz arī deguna bruģētais ceļš tiks godam turpināts. Lai jums laime!

Pauze. Marks sāk knibināt no savu bikšu cilpiņām laukā siksnu, Klarka un Sikelsā acu priekšā taisa no tās cilpu.

Sikelsā. Es sasmērēju maizītes.

Klarks. (*Sikelsā*) Es kaut ko nesaprotu... par pirkstiem, mēli un degunu...

Marks. (*Sikelsā*) Pasaki! Šobrīd jau ir vienalga...

Klarks. Jā, skaidrībai ir jābūt.

Marks. (*Sikelsā*) Turklāt es domāju, ka negodu tev tas nedara. Galvenais taču dvēsele... Atbildi viņam! (*siksna cilpa ir gatava, tā labi slīd*) Kur lai atrod koku? Vai vienkārši zaru...

Marks staigā pa telpu zara meklējumos. Sikelsā klusē.

Klarks. (*kareivīgi, Markam*) Atbildēt gan nāktos tam, kas mīklas uzdod!

Marks apliek siksna cilpu sev ap kaklu, iegrozās tajā, lai neberztu. Sikelsā klusē.

Marks. (*liktenīgā mierā*) Tad klausies!.. Man... nestāv... Jau sen. Grūti pat atcerēties gadu... Tādējādi manā arsenālā ir vien pirksti, mēle un dažkārt deguns... Es eju meklēt zaru...(nekustas).

Klusums.

Klarks. (*Sikelsā*) Vai...

Marks. (*pārtraucot Klarku*) Protams, es esmu licis lietā visu savu apķērību un prātu...

Klarks. Es...

Marks. ...un nemaz jau tik slikti mums nav gājis...

Klarks. Bet...

Marks. Protams, kārtīgs... dzimumorgāns, kā tu saki, ir kārtīgs dzimumorgāns. Dabiskās priekšrocības, tā teikt.

Klarks. Atvaino, es nezināju... Brīdi iepriekš es tevi turēju nepamatotās aizdomās.

Marks. Ko tur...

Klarks. Tomēr, tomēr! Kad tu biji slims, bez virsbikses.

Pēkšņi krīt Marka siksnas neapjotās bikses. Pauze.

Marks. Kāda gan tam tagad nozīme...

Marks atkal sāk telpā meklēt zaru, nošļukušās bikses ierobežo viņa soļu platumu. Klarks lec kājās, pieskrien pie Marka un velk bikses augšup. Turpmāk Klarks spiests sekot Markam kā bikšu saturētājs.

Sikelsā. Labi, es smērēju maizītes. Meklējiet termosu.

Marks. *(teatrāli smejas)* Lūk! Sviestmaizītes!.. Sviestmaizītes!.. *(Klarkam)* Laid mani vaļā! Es pats atradišu zaru! Tu meklē termosu!.. Sviestmaizītes!..

Klarks tomēr nelaiž vaļā Marka bikses un godprātīgi seko viņa neprātīgajiem pārskrējieniem pa telpu.

Klarks. *(Sikelsā)* Tiešām, varbūt sviestmaizītes te...

Marks. Ko jūs! Tā pavairāk sviestu!

Klarks. *(Sikelsā)* Es vēl nezinu, kur lai dabū telti... pārcelsim pikniku uz trešdienu, ja...

Marks spēji paliek nopietns, pat sirsniņgs.

Marks. Man asaru nav. Tāds ir liktenis, un tā priekšā es nevēlētos nobīties.

Klarks. Mēs taču pārcēlām uz trešdienu...

Marks. No šī brīža mana turpmākā eksistence paliek bezjēdzīga. Es vairs nevienam neesmu vajadzīgs. *(rūgti smaida)* Dabas likums.

Klarks. Bet vēl jau viss nav izmēģināts!

Marks. *(spēji)* Mana pēdējā vēlēšanās!

Pauze.

Klarks. Ja vien tā ir izpildāma...

Marks. Sūdos jāvāļājas nebūs, bikses arī paliks kājās...

Klarks. Es klausos. *(atceroties Sikelsā, kura pagriežusi vīriešiem muguru)* Mēs klausāmies.

Marks. Es vēlētos, lai tu saprastu, ka kārtīgs vīrieša dzimumorgāns nav salīdzināms ar pirkstiem, mēli vai pat degunu. Es vēlētos, lai tu saprastu, ka mūsu starpā, īstenībā, nekas nav bijis, ka viņa praktiski ir nevainīga. Es vēlētos, lai jūs būtu laimīgi...

Pauze. Sikelsā pēkšņi ar skaļu blīkšķi triec pret grīdu savu glāzi. Klarks atlaiž Marka bikses, tās nošļūc pusmastā.

Klarks. *(skrienot pie Sikelsā)* Tiešām! Es nezinu, kā rīkoties! Ja jau nekā nav bijis... *(ierauga Marka nokritušās bikses, metas pie tām).*

Sikelsā ņem no galda šķīvi un atkal no visa spēka šķaida to pret grīdu. Klarks skrien pie viņas.

Klarks. Protams, es saprotu, man principiāli nav tiesību kādam jūs atdot, esmu uzvarējis un, tādējādi, kļuvis par jūsu, baronese, kalpu un pavēlnieku! Es saprotu.

Marks rausta siksnu un atkal dodas meklēt zaru. Klarks atpakaļ pie Marka biksēm.

Klarks. Mums, nenoliedzami, jābūt cilvēciegiem un humāniem!

Sikelsā bliež nākošo šķīvi pret zemi. Klarks pie Sikelsā.

Klarks. Protams, mums viņam jāpalīdz, es pilnīgi piekrītu, baronese...

Klarks pie Marka, plīst šķīvis. Klarks pie Sikelsā.

Klarks. Man ir plāns, draugi! Ja jau starp jums nekā nav bijis, es domāju, es izdomāju, lai tad nav arī turpmāk! *(Pauze.)* Tieši tāpat lai arī nav. Man nevajadzētu par to uztraukties, jo starp mums būs viss kā nākas!.. Un cilvēks jutīsies vajadzīgs... Kā sacīt, zaķis paēdis un kaza dzīva!

Klusums.

Klarks. *(nervozī iesmiedamies)* Tiešām, pārteicos! Vilks dzīvs un zaķis dzīvs, protams!.. Tfu! Kaza zaķim un vilks paēdis... nē, es atvainojos! Vilkam kaza zaķī... dzīva... nu, kaut kas tāds apmēram, jūs jau saprotat...

Tiklīdz izsīkst Klarka mulsā ķīķināšana, ļoti skaļi un pārspīlēti vareni sāk rēkt Marks.

Klarks. Es sapinos, vai ne...

Marks. Tātad tu man ļautu spēlēt uvertīru, un tad nāktu pats ar savu kārtīgo vīrieša...

Klarks. Protams, protams! Tās jau detaļas... *(Sikelsā)* Dzīvē viens labs draugs atsver desmit ļaunos.

Marks savelk augšup savas bikses un turpmāk tās pietur pats.

Marks. *(Sikelsā)* Mēs gan labprāt tiktu skaidrībā, vai ne? *(Klarkam)* Vai tad tu, piemēram, nemaz negribēsi parotaļāties ar pupu galiņiem?

Klarks. Varbūt es ar to tiešām varētu sākt, un tad tu atkal beigās...

Marks. Tātad, tu sāc un beidz, bet es pa vidu ar pirkstiem, mēli un degunu... neko nedaru, tā sacīt.

Klarks. *(visai aizkustinoši)* Nē, tu dari, tikai mēs uzskatām, ka tu nedari!

Marks. Tieši to es arī gribēju teikt. Es uzdzenu tvaiku.

Klarks. Var teikt arī tā.

Marks. Bet kā tad tu pats šo laiku turēsies uz strīpas?

Klarks. Nu... mēs kaut kā to risinātu... (*Sikelsā*) Man negribētos tagad, šeit tā...

Marks. Muļķības! (*Sikelsā*) Tas, pēc visa spriežot, būtu jārisina tev. Atver mutīti, parādi onkulim...

Klarks. Tas, protams, varētu būt arī tā, bet man tiešām negribētos...

Marks. (*Sikelsā*) Tātad, tavs bruņinieks vēlas, lai es tevi sagatavotu viņa varonīgajam, tēraudcietajam dzimumloceklim.

Klarks. Domas, pārvērtušās vārdos, neskan vairs īsti pareizi.

Marks. Ko jūs sakāt?! (*bezkaunīgi smejas*).

Klarks. (*aizvainoti*) Galu galā es no sava piedāvājuma varu arī atteikties!

Marks. No kāda konkrēti?

Klarks. Ka es varētu tevi laist pa priekšu.

Marks. (*Sikelsā*) Re, viņš vēl tikai lems, kādā veidā kāpt tev virsū! Pacieties!

Klarks. Man negribētos, es atkārtāju, pašreiz par šo jautājumu...

Marks. (*Sikelsā*) Var gadīties, ka viņš ņem palīgā vēl sešus einuhus.

Klarks. (*Sikelsā*) Nepateicība pasaules alga.

Marks. Nevar zināt! Varbūt tur sanāks vesela rēvija!

Klarks. (*negaidīti rupji*) Muti ciet!

Marks. Uzcels pilsētas apstādījumos šapito, laidīs iekšā tikai par naudu.

Klarks. Lops!!! Lops!!!

Abiem deguni gandrīz saskaras, viņi stāv labu gabalu prom no Sikelsā.

Marks. (*Sikelsā*) Tikai pakaļa gan tev vienmēr būs aplipusi ar zāģu skaidām.

Klarks. Ārā!!! Prom!!!

Marks. (*Sikelsā*) Toties kāds mēļu un degunu eskadrons!..

Klarks. Mmmmuuttiiii!!!!

Pēkšņi Sikelsā sāk gaudot. Gluži kā suns. Tomēr asaru nav. Vīrieši palec nost, sastingst.

Marks. Klarks. (*pēc brīža, reizē*) Sākas!..

Turpmāk, lai sarunātos, viņi ķer īsos klusuma brīžus starp Sikelsā kaucieniem.

Klarks. Es pagājušoreiz pabaidīju, ka sāksu raudāt. Apklusā.

Marks. Tad redz no kurienes tā “dai]slidošana” un “ziedu migla”...

Klarks. Es runāju par šito kviekšanu.

Marks. Protams! Asaras, depresija.

Pauze.

Klarks. Man pienāktos viņai palīdzēt. (*Pauze.*) Varbūt es atkal pabaidīšu ar asarām?

Marks. Asaras ir depresija.

Marks lietišķi aizspiež Sikelsā muti, kamdēļ viņa bikses atkal nošļūk pusmastā.

Sikelsā turpina gaudot Marka plaukstā, tomēr sarunāties kļuvis vieglāk.

Klarks. Man tomēr jābūt sirdij. Es nedrīkstu būt vienaldzīgs.

Marks. Tā jau ir.

Klarks. Man tagad ir daudz grūtāk nekā tev.

Marks. Goda vārds, gribētos, lai pakauc kādu gadiņu.

Klarks. Tu tā vari runāt, visi zina, ka tev uzspļaut pienākumiem.

Marks. Kaut vai nedēļu atpūstos.

Klarks. Man noteikti jārīkojas.

Pauze.

Klarks. Vai tā nevar būt, ka pāriet pats no sevis?

Marks. Var dīkt caurām dienām. Esot sakrājies.

Pauze.

Klarks. Nu, tad es paraudāšu! Lai tad ir depresija! Ko es tur varu darīt... Vismaz izbeigs aurot.

Marks. Atkal būs šitie “medus garša” vai arī “es sākšu jaunu dzīvi”...

Klarks. Tie nav tukši salmi. Mēs ilgi runājām, es viņu pārliecināju! Viņa saprata!

Marks. Depresija.

Klarks. Tu jau gribētu to tā izskaidrot!

Marks. Visīstākā depresija.

Klarks. Izbeidz mani kaitināt!

Pauze. Sikelsā joprojām sēc Marka plaukstā.

Klarks. Nu, tad es raudu!

Marks. Drīzāk man būtu jāraud.

Klarks. Tu jau nemāki.

Marks. Ir vēl arī cits ceļš. Mums jāpanāk apresija.

Klarks. Kolosāli! Teicami!

Pauze.

Marks. Nu!

Klarks. Nu?!

Marks. Tev viss ir skaidrs?

Klarks. Ķeramies klāt!

Marks. Kas ir apresija?

Klarks. Kas ir apresija?

Marks. Tā nav depresija.

Klarks. Nu tad pie darba!

Marks. Bet kas tad ir apresija?

Klarks. Tiešām, kas tad ir apresija?

Marks. *(pēc svarīgas pauzes)* Tas ir tad, kad cilvēks ir laimīgs, kad viņš priecājas.

Klarks. Par ko?

Marks. Ēpašs iemesls šajā gadījumā nemaz nav vajadzīgs.

Klarks. Tas nav iespējams!

Pauze.

Marks. *(lūkojas Sikelsā moku kropļotajā sejā)* Resnam taksim tauki rīklē...

Klarks. Priecāšanās bez iemesla nav iespējama.

Marks. *(lēnīgi, akadēmiski)* Man jāatļaujas aizrādīt, ka secinājums ir aplams. Šo savu nostāju es, ar apresijas termina ciltstēva tiesībām, vēlētos pierādīt un precizēt ar daudzkārtēji veiktu eksperimentālu, empīrisku izvedumu rezultējošiem datiem... Es ceru, ka tagad jūs esat pārliecinājies.

Klarks. *(tāpat kā Marks)* Protams, apstrīdēt es nevēlētos. Mani pārliecina eksperimentālie daudzkārti ar rezultantiem. Kā sacīt: “Ic hic pendulum...” un tā tālāk. Un man... *(nepacietībā)* Uz priekšu!

Marks. *(mierīgi)* Mēs runājam par maniem secinājumiem apresijas empīriskajos izvedumos! Jūs iebildāt, ka prieka bez iemesla neesot...

Klarks. Kāds var ienākt!

Marks. Es atgādinu: jūs iebildāt, ka bez iemesla...

Klarks. Jā, jā, jā, paldies... Tātad, es secinu. Es gribu piebilst, ka Pavlova slienu rādītāji tāpat sevi rekomendējuši no vislabākās puses. Cilvēks ir cilvēks, gluži kā ortodoksālā dogmatika. Kā sacīt: “Ic hic pendulum...”

Sikelsā ir noklususi. Pauze.

Klarks. *(atviegloti)* Nu re!..

Marks ņem nost plaukstu no Sikelsā mutes, viņa atsāk gaudošanu. Marka roka atpakaļ.

Marks. Jā, man nav ko iebilst.

Klarks. Lūdzu, sākam!

Marks. Man jāaizrāda, ka mana metode sastāv no... tā ir tādejādi... redziet... tā sacīt, no... pavisam...

Pauze. Marks pēkšņi noņem plaukstu no Sikelsā mutes un metas virsū Klarkam. Sikelsā atkal gaudo skaļi, Marks dīvaini savij rokas ap Klarka galvu. Neliels cīniņš līdz Klarks vairs nepretojas, tad Marks dodas atpakaļ pie Sikelsā un atkal aizspiež viņai muti.

Klarks. (*skaļi tverdams elpu*) Man tagad nāktos apvainoties, goda vārds!..

Marks. Piedod, parādīt tomēr ir vieglāk.

Klarks. Es taču nebiju devis nekādu iemeslu...

Marks. Mums jārikojas tikpat zibenīgi! Viņai jāaizspiež visi caurumi! Lai skābeklis neiekļūtu organismā! Kādu brīdi pamocīsies, toties pēc tam iestāsies pilna apresija — laime un prieks. Ne par ko.

Klarks. Mana kreisā plauša...

Marks. Un nekādas depresijas!

Klarks. Bet man apresija nemaz...

Marks. Bet vai tad es tev visus, pilnīgi visus caurumus aizstopēju?! Padomā! (*skaļi smejas*)

Pauze.

Klarks. Bet ļoti trūka gaisa.

Marks. Ja netrūktu, nekas nesanāktu!

Klarks. Bet var jau... var jau arī trūkt par daudz...

Marks. Var. Garantijas ir tikai ledusskapjiem. (*Pauze.*) Mēs taču gribam, lai viņai būtu apresija! Turklāt iepriekšējo reizi viņa bija man ļoti pateicīga. Esot vieglāk dzīvot. Un strādāt.

Klarks. (*pēc brīža*) Ja to neteiktu tu, būtu grūti noticēt.

Marks. (*smejas, lepni*) Tu redzēji, kā es tev galvu iežmiedzu?!

Klarks. Tavs īkšķis man kreisajā ausī joprojām iekšā.

Marks. Tātad, es ņemu galvu, tu pakaļu.

Klarks. (*steidzīgi*) Protams, protams! Es centīšos.

Marks atlaiž plaukstu no Sikelsā mutes, viņa atsāk gaudot skaļi. Marks un Klarks gatavojas akcijai. Marks noņem no kakla siksnu, uzvelk beidzot bikses un apjožas.

Marks. Parādi nagus! (*Klarks izstiepj pirkstus*) Ar labo! Ar trim vidējiem!

Abi iesildās gluži kā sportisti pirms starta.

Marks. (*pēc brīža*) Varbūt man ņemt pakaļu?..

Klarks. Ko tu, ko tu! Paļaujies uz mani!

Marks. Tu nezināsi, kā rīkoties ar rādītājpirkstu.

Klarks. (*činkst*) Galvā caurumu vairāk. Man taču nav pieredzes...

Marks. (*pēc brīža*) Tikai bez asām kustībām.

Klarks. Šitā?

Klarks vairākkārt imitē gaidāmo darbību, graužot no galda paķerto maizes riku.

Marks. Tā var dabūt divpadsmitpirkstu zarnas čūlu (*sēstas pie galda*).

Klarks. Pēc tam...

Marks. (*strupi*) Te nav nekāds teātris! Visatbildīgākajā brīdī nogāzīsies kā prusaks.

Klarks. Es izturēšu.

Marks. (*pēkšņi*) Lai nav divreiz jāsaka!

Klarks mirklī paklausa. Abi ietur īsu, mierīgu maltīti. Sikelsā gaudo pēdējiem spēkiem.

Klarks. Marks. (*reizē*) Paldies. (*ceļas no galda, nostājas pie sēdošās Sikelsā, Klarks uz ceļiem*).

Marks. Viss notiek tikai pēc manas komandas!.. Uzmanību... nostājies stabili! (*Klarks izpilda*) Uzmanību, gatavību... elpo tikai caur degunu! Uzmanību, gatavību, ū-ū... ja viņa iekožas man rokā, šauj pa Žokli!

Klarks. Tev?

Marks. Viņai!.. Uzmanību, gatavību...

Klarks. Tu viņai dosi pa Žokli, ja viņa man kodīs...

Marks. Tu dosi, ja man kodīs!

Klarks. Ā.Skaidrs!

Marks. Uzmanību, gatavību, ū-ū-ūn bāžam!!!...

Cīkstiņš nav garš. Visi trīs, saķērušies kamolā, krīt zemē. Ilgs klusums.

EPILOGS

jeb “Tiem, kuriem tīk skaidrība un kārtīgas beigas”.

Nosvīdušie Marks un Klarks bezspēcīgi rāpo prom no Sikelsā. Pēc brīža Sikelsā atver acis. Japānietes smaids lāga neiederas viņas eiropēiskajā sejā. Tomēr tas ir plats un Žilbinošs. Sikelsā pieceļas un, ne mirkli nešauboties, ķeras pie nogurušo, paklupušo vīriešu apkopšanas un glāstīšanas.

Sikelsā dejo ar vienu, ar otru. Viņi dungo melodijas, viņi paliek arvien skaļāki.

Drīz dejas pārvēršas īstos cirka numuros, kuros Sikelsā ir centrālā lomā. Tie top arvien pārgalvīgāki, tie ir elpu aizraujoši, grand aplausi.

— Ļur–ļur–ļur... — kādā brīdī nočaukst sāņus Marks, un pēc mirklīga apjukuma viņi abi ar Klarku pazūd aizkulisēs.

Sikelsā ir viena. Klust aplausi. Klusums.

Ar degsmi un īpašu rūpību Sikelsā uzkopj savandīto telpu. Klusums. Plats smaids.

Sikelsā ierauga mūs, skatītāju krēslos sēdošos. Ļoti lēni un nepatīkami viņas smaids zūd un plēnē. Klusums.

Sikelsā spļauj mums sejās. Rupji, bezkaunīgi smeļ. Pagriež pēcpusi pret mums, parauj augšup svārķelus un, neatskatījusies, aiziet.

Nāk Marks un Klarks.

— Viss bija kārtībā, — mierina Marks.

— Un tomēr, un tomēr... — brauka krūtis Klarks.

Ar labajām rokām viņi pogā ciet savas bikšu priekšas.

— Ja nu vienīgi tu nolaidi nedaudz garām podam, — mierina Marks.

— Un tomēr, un tomēr... — brauka krūtis Klarks, — kaut kas bija pirms tam...

— Man uz kurpēm, — mierina Marks.

— Atmiņa kā ar nazi nogriezta!.. — mulsi smeļas Klarks.

— Tas nav jāņem galvā, — atkal Marks.

— Piekrītu. Tas ir sīkums... — sit pa vēl nedaudz kņudošām krūtīm Klarks.

— Mēsls, — to Marks.

— Mēsls! — vairs nešaubās Klarks.

Utt...

* * *

© Lauris Gundars